

Arbrb. Gent (afd. Gent), 24 juni 2022, G6e K., nr. 21/535/A

x / OCMW Gent

(...)

PROCEDURE

De vordering werd ingeleid via een verzoekschrift van 2 juni 2021, dat diezelfde dag via E-deposit ter griffie van deze rechtbank werd ontvangen.

Namens verwerende partij werd via E-deposit een conclusie ontvangen ter griffie van deze rechtbank op 27 augustus 2021.

De partijen werden, overeenkomstig artikel 704, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek, opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 17 september 2021, waar partijen verzochten om conclusietermijnen en een rechtsdag te bepalen met toepassing van artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek.

De partijen werden in kennis gesteld van de conclusietermijnen en rechtsdag - vastgelegd op 18 februari 2022 - door middel van een afschrift van het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 17 september 2021 dat hen werd toegestuurd op 24 september 2021, overeenkomstig artikel 747, § 2, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

Eisende partij heeft via E-deposit op 15 november 2021 een conclusie neergelegd. Op 20 januari 2022 legde verwerende partij via E-deposit een conclusie neer.

Op de openbare zitting van 18 februari 2022 werd de zaak, overeenkomstig artikel 754 van het Gerechtelijk Wetboek, ambtshalve verdaagd naar de openbare zitting van 18 maart 2022, dit wegens uitzonderlijke weersomstandigheden (noodweer: storm Eunice).

Op de openbare zitting van 18 maart 2022 werd de zaak, op verzoek van partijen, verdaagd naar de openbare zitting van 20 mei 2022.

Op de openbare zitting van 20 mei 2022 werden beide partijen gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies en hebben zij de toepassing van artikel 747 van het Gerechtelijk Wetboek gevraagd.

Het debat werd gesloten en de zaak werd meegedeeld aan het openbaar ministerie.

De heer arbeidsauditeur, bracht mondeling advies uit op de openbare zitting van 20 mei 2022.

Verwerende partij heeft mondeling gerepliceerd op dit advies.

Hierna werd de zaak in beraad genomen.

De stukken van het geding, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging, werden gezien.

FEITEN EN VOORGAANDEN

Op 17 februari 2021 diende eisende partij bij verwerende partij een verzoek in tot het bekomen van een recht op maatschappelijke integratie.

Bij opmaak van de intake-fiche dienaangaande wordt vermeld dat het domicilieadres van eisende partij onbekend is. Als verblijfsadres geeft eisende partij Xstraat 14, 9032 Wondelgem op.

Verder vermelden de intake-fiche en het sociaal verslag omtrent de netwerk- en woonsituatie van eisende partij onder meer dat:

- zij her en der bij vrienden verblijft;
- zij één jaar voor de aanvraag om maatschappelijke integratie uit haar woning werd gezet, i.e. in het voorjaar van 2020;
- zij sindsdien op verschillende locaties heeft verbleven;
- zij hoofdzakelijk te Liefblikstraat 14, 9032 Wondelgem zou verblijven;
- zij ambtshalve afgeschreven is sedert 1 oktober 2020.

In verband met de financiële toestand van eisende partij vermelden de intake-fiche en het sociaal verslag dat eisende partij op het ogenblik van de leefloonaanvraag:

een deeltijdse werkloosheidsvergoeding van circa 400,00 euro per maand ontvangt;

niet over een eigen woning beschikt en zij beperkte vaste kosten heeft (12 euro per maand telefoonkosten, 10 euro per maand ABVV en 74 euro per kwartaal lidgeld mutualiteit en tandverzekering);

maandelijks 85 euro afbetaalt voor 3 schulden bij verschillende deurwaarders.

Er werd na de leefloonaanvraag geen huisbezoek gedaan door verwerende partij op het door eisende partij opgegeven verblijfsadres.

Op 23 februari 2021 werd eisende partij door de RVA opgeroepen voor een verhoor in het werkloosheidsbureau en dit in het bijzonder in het kader van haar ambtshalve afschrijving in oktober 2020. Voorafgaand aan dit verhoor verstrekte eisende partij een schriftelijk toelichting aan de RVA omtrent haar toestand. Dit gebeurde per mail van 22 februari 2022 die werd overgemaakt door mevrouw Romanie De Jaeger namens het ABVV Oost-Vlaanderen. Per schrijven van 5 maart 2021 deelde de RVA het volgende mee aan eisende partij: '[...]

Betreft: het verhoor in het werkloosheidsbureau

Geachte mevrouw X

Ik deel u mee dat het onderzoek waarvoor u naar het werkloosheidsbureau werd opgeroepen op 23.02.2021 is afgesloten en geen nadelige invloed heeft op uw recht op uitkeringen. U diende voldoende bewijsstukken in dat u in België heeft verbleven en verblijft als alleenwonende. U heeft verder recht op werkloosheidsuitkeringen als alleenwonende. Gelieve zo snel mogelijk uw referentie-adres in orde te brengen bij het OCMW.

Uw uitbetalingsinstelling ontvangt een kopie van dit schrijven.'

Gelet op haar ambtshalve afschrijving in oktober 2020 en op advies van de RVA, vroeg eisende partij op 10 maart 2021 een referentieadres bij verwerende partij aan. In deze aanvraag verklaarde eisende partij: 'Ik leef bij een vriendin in de Xstraat te Wondelgem.' Verwerende partij bevestigde in het getuigschrift afgeleverd voor de inschrijving als referentieadres bij het OCMW d.d. 10 maart 2021 dat eisende partij geen verblijfplaats meer had wegens ontoereikende bestaansmiddelen en dat zij het gevraagde referentieadres toekent wegens het vervuld zijn van de reglementaire voorwaarden. Het referentieadres werd derhalve toegekend.

Eveneens begin maart 2021 (in concreto per brief van 4 maart 2021) werd eisende partij in kennis gesteld van de thans bestreden beslissing van het BCSD dd. 25 februari 2021. Met deze beslissing kent verwerende partij, zoals hogerop reeds aangegeven, aan eisende partij een recht op maatschappelijke integratie onder de vorm van een leefloon als samenwonende toe, dit vanaf 17 januari 2021 en dit in opleg op de werkloosheidsuitkering van eisende partij.

TOELAATBAARHEID

De vordering van eisende partij is gericht op de beslissing van verwerende partij dd. 25 februari 2021 - aan eisende partij ter kennis gebracht met een brief betekend op 4 maart

2021. De vordering werd ingesteld met een verzoekschrift dat op 2 juni 2021 werd ontvangen ter griffie van deze rechtbank.

Deze vordering - die tot de bevoegdheid van deze rechtbank behoort - werd tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld.

De vordering is derhalve toelaatbaar.

TEN GRONDE

Algemeen juridisch kader

Artikel 14 van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna RMI-wet) bevat 3 categorieën van rechthebbenden op leefloon:

- a) samenwonenden (artikel 14, § 1, 1° RMI-wet);
- b) alleenstaanden en daklozen die recht hebben op een in de artikelen 11, §§ 1 en 3, en 13, § 2, bedoeld geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie (artikel 14, § 1, 2° RMI-wet);
- c) samenwonenden met een gezinslast (artikel 14, § 1, 3° RMI-wet).

In casu situeert de discussie tussen partijen zich rond de kwestie of eisende partij behoort tot de categorie van de *'samenwonenden'* dan wel tot de categorie van de *'alleenstaanden en daklozen'*.

Samenwonenden

Artikel 14, § 1, 1° RMI-wet stelt dat onder samenwoning moet worden verstaan het onder hetzelfde dak wonen van personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

Het eerste onderdeel van deze definitie, met name het onder hetzelfde dak wonen, is een feitenkwestie. Het gaat erom dat mensen hun leefruimtes of installaties samen gebruiken: badkamer, keuken, woonkamer, etc.

Daarbij mag niet alleen afgegaan worden op administratieve elementen zoals de inschrijving in het bevolkingsregister (VAN DER STRAETE I. "(Sociale bijstand) Maatschappelijke Integratie" in PUT, J. (ED.), VERDEYEN, V. (ED.), STEVENS, Y. (ED.), Praktijkboek sociale zekerheid. Voor de onderneming en de sociale adviseur, Wolters Kluwer Mechelen, 2021, 973).

Bovendien is de aard van de relatie hier niet van belang. Het is mogelijk dat personen samenwonen zonder dat er een affectieve of andere band is (Algemene Omzendbrief van 27

maart 2018 bij de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, blz. 59).

Het tweede criterium dat cumulatief voldaan moet zijn om van samenwoning te kunnen spreken is het hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen van huishoudelijke aangelegenheden.

Dit criterium is van financieel-economische aard. De samenwoning moet een schaalvoordeel verschaffen ten aanzien van wie alleen woont. Er wordt aangenomen dat een samenwonende, in vergelijking met een alleenstaande, minder financiële lasten heeft en meer materiële voordelen geniet.

In de arresten van 9 oktober 2017 en 22 januari 2018 oordeelde het Hof van Cassatie dat het niet volstaat dat personen die onder hetzelfde dak wonen, een economisch-financieel voordeel realiseren door de woning te delen.

Het is, volgens het Hof van Cassatie, ook noodzakelijk dat zij taken, activiteiten en andere huishoudelijke aangelegenheden gemeenschappelijk verrichten (zoals het onderhoud van de woning, de inrichting ervan, de was, de boodschappen, het bereiden en nuttige van maaltijden, verrichten van klusjes) én daarvoor eventueel financiële middelen samenbrengen (Cass. 9 oktober 2017, S.16.0084.N. en Cass. 22 januari 2018, S.17.0024.F). Het Hof van Cassatie verlangt derhalve ook een sociale component en lijst zelf op wat van samenwoners (o.a.) verwacht wordt.

Het arbeidshof van Brussel oordeelde in haar arrest van 2 april 2015 dat huisbewoners met samenwoning er niet alleen naar streven een financieel-economisch schaalvoordeel te doen ontstaan, doch ook een werkelijke solidariteit tussen partijen (Arbh. Brussel nr. 2014/AB/784 2 april 2015, Juristenkrant 2015 (weergave VANBINST, S.), afl. 316, 3; JTT2015, afl. 1229, 429). Er dient derhalve sprake te zijn van een gemeenschappelijk budget waaruit de vaststaande solidariteit tussen de bewoners blijkt.

De Algemene Omzendbrief van 27 maart 2018 bij de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (blz. 59) licht daarenboven - en in lijn met de voormelde rechtspraak - toe dat bij de toekenning van het leefloon de feitelijke situatie van de aanvrager primeert.

De ontstentenis van inkomsten van de aanvrager van het leefloon en, in voorkomend geval, de vermogenstoestand van de persoon met wie hij onder één dak woont, moeten op individuele wijze worden vastgesteld door het sociaal onderzoek.

Op basis van dat onderzoek en van de vaststelling of de aanvrager van het leefloon uit de samenwoning een economisch-financieel voordeel haalt, beslist het OCMW om een leefloon van alleenstaande, dan wel van samenwonende toe te kennen.

Dit economisch-financieel voordeel kan er, volgens de Omzendbrief, in bestaan dat de samenwonende over inkomsten beschikt, die hem toelaten bepaalde kosten te delen, maar ook dat de aanvrager door de samenwoning bepaalde materiële voordelen kan genieten waardoor hij minder uitgaven heeft (cf. GwH. 10 november 2011 nr. 176/2001; Cass. 21 november 2011 nr. S11.0067.F/1).

Alleenstaanden en daklozen die recht hebben op een in de artikelen 11, §§ 1 en 3, en 13, § 2, bedoeld geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie

Artikel 14, § 1, 2° RMI-wet bepaalt het leefloon voor alleenstaanden en daklozen die recht hebben op een in de artikelen 11, §§ 1 en 3, en 13, § 2, bedoeld geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie.

Alleenstaanden zijn personen die alleen wonen en die niet tot één van de andere categorieën van rechthebbenden behoren.

Hetzelfde bedrag komt toe aan daklozen voor wie een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie wordt opgesteld.

Onder het begrip *'dakloze'* wordt verstaan *'een persoon die niet over een eigen woongelegenheden beschikt, die niet de middelen heeft om daar op eigen kracht voor te zorgen en daardoor geen verblijfplaats heeft of die tijdelijk in een onthaalhuis verblijft in afwachting dat hem een eigen woongelegenheden ter beschikking wordt gesteld'*.

Bij gebrek aan definitie van het begrip *'dakloze'* in de RMI-wet wordt deze ontleend aan artikel 1 van het K.B. tot toekenning van een installatiepremie door het ocmw aan bepaalde personen die hun hoedanigheid van dakloze verliezen.

Zijn hier eveneens onder begrepen: de personen die voorlopig worden opgevangen door particulieren die hen tijdelijk en kortstondig uit de nood helpen, in afwachting dat betrokkenen een eigen woongelegenheden betrekken (Zie o.a. Algemene Omzendbrief van 27 maart 2018 bij de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (blz. 60) en Arbh. Gent 25 oktober 2012, AR nr. 2011/AG/356; Arbrb. Gent 26 juni 2012, AR nr. 2012/AA/78).

Een dakloze die op duurzame wijze gaat samenwonen, verliest evenwel zijn hoedanigheid van dakloze en kan geen aanspraak meer maken op het leefloonbedrag als alleenstaande.

De kwalificatie van de aanvrager als dakloze moet in concreto bekeken worden (Arbh. Gent 25 oktober 2012, AR nr. 2011/AG/356; Arbrb. Antwerpen 13 december 2012, AR nr. 12/837/A, AR nr. 12/1485/A en AR nr. 12/3291/A; Arbrb. Hasselt 14 februari 2012, AR nr. 2112905; Arbrb. Brussel 7 mei 2012, AR nr. 12/010784). De bewijslast rust op de aanvrager (Arbh. Gent 25 oktober 2012, AR nr. 2011/AG/356; Arbrb. Antwerpen 1 februari 2013, AR nr. 11/2.645/A).

De wetgever heeft geen voorwaarden of specifieke termijnen bepaald inzake de beoordeling van het tijdelijk karakter van een verblijf bij vrienden of familie. Er moet derhalve een redelijke termijn in acht worden genomen, dewelke soeverein en aan de hand van de feitelijke omstandigheden door de rechtbank wordt beoordeeld (cf. VAN DER STRAETE I. "(Sociale bijstand) Maatschappelijke Integratie" in PUT, J. (ED.), VERDEYEN, V. (ED.), STEVENS, Y. (ED.), Praktijkboek sociale zekerheid. Voor de onderneming en desociale adviseur, Wolters Kluwer Mechelen, 2021, 975).

Zo oordeelde ook het arbeidshof Bergen dat: *'een persoon die in huis genomen wordt door een derde partij (familie of kennis) of in een instelling, waarbij deze huisvesting van voorbijgaande en tijdelijke aard is, ook valt onder de definitie van dakloze'* (Arbh. Bergen 2 mei 2012, AR nr. 2011/AM/392 in VENY, L., Overzicht van de rechtspraak 2012 aangaande het recht op maatschappelijke Integratie en het recht op maatschappelijke dienstverlening, UGENT/POD Maatschappelijke Integratie, 2014, blz. 116).

Zoals aangehaald door verwerende partij stelde het arbeidshof van Gent daarentegen dat iemand die, al dan niet afhankelijk van zijn wil, tijdelijk over geen persoonlijke woning beschikt en gedurende korte tijd bij familie en vrienden intrekt, niet als een dakloze beschouwd kan worden (Arbh. Gent 25 oktober 2012, AR nr. 2011/AG/356 in VENY, L., Overzicht van de rechtspraak 2012 aangaande het recht op maatschappelijke Integratie en het recht op maatschappelijke dienstverlening, UGENT/POD Maatschappelijke Integratie, 2014, blz. 116).

Toepassing in concreto

De rechtbank stelt vast dat verwerende partij van oordeel is dat eisende partij voor de toekenning van het recht op maatschappelijke integratie onder de vorm van het leefloon onder de categorie *'samenwonende'* ressorteert en niet als *'alleenstaande/dakloze'* kan worden beschouwd.

Verwerende partij licht in haar conclusie toe dat zij, bij de beoordeling van een leefloonaanvraag uitgaande van een persoon die verklaart geen vaste woonst te hebben, een onderscheid maakt tussen structureel daklozen en niet-structureel daklozen.

Enkel de personen die als structureel dakloos worden beschouwd, catalogeert verwerende partij, met het oog op de toekenning van hun leefloon, onder de categorie alleenstaande/dakloze.

Als structureel dakloze beschouwt verwerende partij de persoon die niet over een eigen woongelegenheden beschikt en die ook niet in staat is om er op eigen krachten en met eigen middelen over te beschikken. De betrokkene heeft daardoor geen (prospectief op) een verblijfplaats. Het zou derhalve gaan om personen in een onstabiele huidige woonsituatie (geen dak boven hoofd) gekoppeld aan een historiek van wisselende adressen en woonsituaties. Verder koppelt verwerende partij nog een aantal extra factoren aan deze categorie van structureel daklozen, met name:

het gebrek aan een sociaal netwerk (van vrienden en familie);

het bestaan van een multiproblematiek zoals psychische stoornissen, middelengebruik, instellingsverleden;

het feit dat de dakloosheid het dagdagelijks leven van de betrokkene beheerst en betrokkene permanent op zoek is naar een slaapplaats voor de volgende nacht.

Als niet-structureel dakloze beschouwt verwerende partij de persoon die door een plotse gebeurtenis geen vaste woonst heeft (occasioneel huisvestingsprobleem), maar geen historiek van wisselende woonsituaties kent. Er zou geen sprake zijn van een aanhoudende precaire situatie en niet onmiddellijk aanleiding tot een multiproblematiek. Als voorbeeld van een plotse gebeurtenis die volgens verwerende partij aanleiding kan geven tot niet-structurele dakloosheid wordt o.m. verwezen naar een uithuiszetting wegens wanbetaling. Personen die verklaren dat zij afwisselend op verschillende adressen verblijven, zijn volgens verwerende partij niet structureel dakloos en moeten als samenwonend beschouwd worden.

In casu oordeelde verwerende partij dat eisende partij als samenwonende moet worden beschouwd. Verwerende partij gaat ervan uit dat eisende partij in een stabiele woonsituatie verkeert, en baseert zich daarbij ondermeer op het feit dat:

eisende partij reeds veel langer dan 6 maanden bij haar vriendin verblijft in de Xstraat 14 te Wondelgem;

eisende partij en haar huisgenoot al vrienden waren;

eisende partij geen huurcontract heeft en geen vast deel in de huishuur betaalt of een ander vast deel aan verbruikskosten;

niets erop wijst dat eisende partij voornamelijk op haar eigen kamer zou verblijven;

niets erop wijst dat eisende partij een aparte deurbel of brievenbus heeft;

eisende partij nog geen concrete stappen zette in de zoektocht naar een eigen woonplaats en haar leefsituatie dus een duurzaam karakter vertoont.

Deze rechtbank treedt de redenering van verwerende partij niet bij.

Naar het oordeel van deze rechtbank roept verwerende partij, door een onderscheid in te voeren tussen structureel daklozen en niet-structureel daklozen, een extra toekenningsvoorwaarde in het leven. Het openbare orde karakter van de RMI-wet verbiedt nochtans om een toekenningsvoorwaarde toe te voegen die niet in de wet is voorzien (Cf. Arbrb. Nijvel 27 april 2014, AR nr. 11/1232/A, Arbh. Antwerpen (afd. Hasselt) 15 juni 2018, Limb.Rechtsl. 2019, afl. 4,327; Arbrb. Henegouwen (afd. Binche) 11 januari 2017, JLMB 2019, afl. 20, 946).

Ingevolge het door verwerende partij ingevoerde onderscheid wordt een bepaalde categorie van personen die als dakloze worden beschouwd op grond van de wettelijke definitie van het begrip '*dakloze*', enerzijds, en de hieraan door de Omzendbrief van 27 maart 2018 gegeven interpretatie - nochtans een leidraad voor de OCMW's die over dergelijke gevallen moeten oordelen anderzijds, toch uitgesloten van het recht op maatschappelijke integratie onder de vorm van een leefloon voor de categorie '*alleenstaanden en daklozen*'.

Waar personen die tijdelijk in een onthaalhuis verblijven in afwachting dat hen een eigen woongelegenheden ter beschikking wordt gesteld, alsook personen die voorlopig worden opgevangen door particulieren die hen tijdelijk en kortstondig uit de nood helpen, in principe als daklozen worden gekwalificeerd en het daarmee overeenstemmende leefloon toegekend krijgen, is dat op basis van het door verwerende partij toegepaste onderscheid niet (automatisch) het geval.

Er moet volgens de door verwerende partij ingevoerde categorie '*structureel*' dakloze daarenboven ook sprake zijn van (o.a.) een onstabiele woonsituatie, een multiproblematiek en een historiek van wisselende adressen en woonsituaties. Dit creëert een extra toekenningsvoorwaarde voor het kunnen bekomen van een leefloon als alleenstaande/dakloze, hetgeen in strijd is met de openbare orde.

Een en ander neemt niet weg dat een OCMW, bij de beoordeling van een aanvraag om maatschappelijke integratie uitgaande van een persoon die verklaart geen vaste woonst te hebben en her en der bij vrienden en familie te verblijven, waakzaam mag en moet zijn. In het bijzonder moet een OCMW bij de beoordeling van het tijdelijk karakter van dergelijk verblijf bij vrienden en/of familie nagaan of er sprake is van een redelijke termijn.

In casu stelt de rechtbank vast dat eisende partij haar aanvraag om maatschappelijke integratie indiende op 17 februari 2021. Eisende partij was op dat ogenblik een viertal maanden ambsthalf afgeschreven (te weten sinds 1 oktober 2020) en verbleef sinds enkele maanden vóórdien op diverse adressen bij vrienden en familie, nadat zij uit haar woning was gezet omwille van huishuurachterstal.

Zonder dat de rechtbank in kennis is van de exacte datum waarop de uithuiszetting plaatsvond, stelt zij vast dat de opvang van eisende partij bij vrienden en/of familie geraamd kan worden op een periode van hooguit 12 maanden voorafgaand aan haar aanvraag om maatschappelijke integratie.

De rechtbank meent dat de termijn waarbinnen eisende partij tijdelijk werd opgevangen door vrienden en/of familie als redelijk dient te worden beschouwd, zodat zij op het moment van haar aanvraag in februari 2021 in aanmerking kwam voor een leefloon als alleenstaande/dakloze.

Dat haar verblijfssituatie volgens verwerende partij op heden onveranderd zou zijn en dat dit zou bewijzen dat er destijds sprake was van een stabiele woonsituatie doet daar geen afbreuk aan.

Verwerende partij diende het redelijk karakter van de termijn van het verblijf bij vrienden en/of familie immers (uitsluitend) te beoordelen op het ogenblik van de aanvraag.

Het standpunt van verwerende partij dat eisende partij als samenwonende moet worden beschouwd, vloeit niet enkel voort uit het feit dat de termijn gedurende dewelke eisende partij bij vrienden verblijft dermate lang zou zijn dat er geen sprake meer is van dakloosheid.

Verwerende partij leidt een en ander eveneens af uit een aantal andere feitelijke elementen.

Zo voert zij aan dat het feit dat eisende partij en haar huisgenoot vrienden waren een (bijkomende) aanwijzing vormt dat er sprake is van samenwoning.

De rechtbank meent evenwel dat dit niet ter zake doet. Immers, vrienden kunnen mekaar ook tijdelijk en kortstondig uit de nood helpen wanneer er zich een probleem van

huisvesting stelt, zonder daarbij de intentie te hebben een gemeenschappelijke huishouding te voeren. Zoals hoger al aangegeven, worden personen die tijdelijk door vrienden en/of familie worden opgevangen wegens gebrek aan een eigen verblijfplaats óók als daklozen gekwalificeerd. Dat eisende partij bevriend was met de persoon die haar onderdak verleende, is an sich niet ter zake dienend voor de beoordeling van de categorie van hetzij samenwoning, hetzij alleenstaande/dakloze.

Verder refereert verwerende partij naar het feit dat eisende partij geen huurcontract zou hebben en geen vaste bijdrage in de huishuur of in een deel van de verbruikskosten voor haar rekening zou nemen.

In tegenstelling tot verwerende partij, beschouwt deze rechtbank het feit dat eisende partij geen vaste bijdrage (in de huishuur of de verbruikskosten) betaalt, net als een aanwijzing dat de intentie om een gemeenschappelijk huishouden te voeren niet voorhanden is.

In het hogerop aangehaalde arrest van het Hof van Cassatie dd. 9 oktober 2017 vormde het feit dat de verschillende bewoners van het huis samen instonden voor het betalen van de huishuur en de nutsvoorzieningen voor het Hof een aanwijzing dat er sprake was van de wil tot samenwoning. Vice versa kan men het feit dat één van de partijen geen bijdrage levert in de betaling van de huishuur en de gebruikskosten - hetgeen in casu blijkt te zijn - aanzien als een element dat duidt op het ontbreken van / de afwezigheid van de wil tot samenwoning.

Het argument van verwerende partij dat er in casu sprake is van samenwoning, gelet op het feit dat niets er op wijst dat eisende partij voornamelijk op haar eigen kamer zou verblijven, wordt, naar het oordeel van deze rechtbank, niet of minstens niet afdoende bewezen.

De rechtbank stelt in dit verband vast dat verwerende partij geen huisbezoek heeft uitgevoerd op het adres in de Liefbilkstraat te Wondelgem.

Verwerende partij voert aan dat zij in het algemeen terughoudend is met dergelijke huisbezoeken, dit om de privacy van het gastgezin niet in het gedrang te brengen, en dat in de desbetreffende periode specifieke coronamaatregelen golden.

De rechtbank heeft begrip voor het feit dat de huisbezoeken omwille van de destijds geldende coronamaatregelen werden teruggeschroefd en deelt de visie van verwerende partij dat men dergelijke huisbezoeken omzichtig en discreet moet uitvoeren.

Zonder de uitvoering van een bezoek ter plaatse kan verwerende partij echter niet voorop stellen dat eisende partij zich vrijelijk in de gemeenschappelijke ruimtes kon begeven en dus niet hoofdzakelijk in haar eigen kamer/ruimte zou vertoeven.

Hetzelfde geldt voor het element dat een aparte deurbel of brievenbus zou ontbreken. Zelfs in de veronderstelling dat dit het geval is en eisende partij derhalve niet over een afzonderlijke bel en brievenbus beschikt, kan hieruit niet automatisch tot samenwoning worden besloten. Waar het Hof van Cassatie in het arrest van 9 oktober 2017 dit feitelijk element inderdaad mee in acht nam bij de beoordeling omtrent het al dan niet samenwonen van verschillende partijen op één adres, vormde dit slechts één van de feitelijkeheden waarmee rekening werd gehouden.

Bovendien is het van doorslaggevend belang dat wordt nagegaan of partijen effectief gemeenschappelijk huishoudelijke aangelegenheden verrichten én zij daar intentioneel ook financiële middelen voor samenbrengen.

Van een dergelijke intentie is bij eisende partij en de persoon die haartijdelijk onderdak verschaft geen sprake - minstens wordt dit niet afdoende aangetoond -, zodat in casu niet besloten kan worden tot samenwoning.

Tot slot, wenst de rechtbank nog in te gaan op het argument van verwerende partij dat zij niet gebonden is door de beslissing van de RVA om eisende partij (deeltijdse) werkloosheidsuitkeringen als alleenstaande toe te kennen.

Verwerende partij betoogt terecht dat zij an sich niet gebonden is door een beslissing van een andere sociale zekerheidsinstelling omtrent de beoordeling van de categorie op basis waarvan sociale rechten worden toegekend.

Dit neemt echter niet weg dat men zich vragen kan stellen bij het feit dat twee sociale zekerheidsinstellingen, op basis van identieke definitie van samenwoning, ten overstaan van eenzelfde persoon, tot inhoudelijk tegengestelde beslissingen komen. De RVA beschouwt eisende partij als alleenstaande; verwerende partij beschouwt haar als samenwonende.

De categorieën ter bepaling van de werkloosheidsuitkeringen zijn identiek aan deze gehanteerd in deze ter bepaling van het leefloon. De definitie van het begrip "samenwoning" in de werkloosheidsreglementering is eensluidend aan die gehanteerd in de RMI-wet. Artikel 59 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 stelt: *'Onder samenwonen wordt verstaan het onder hetzelfde dak samenleven van twee of meer personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.'*

Verwerende partij wijt de verschillende beoordeling door de RVA aan het feit dat de RVA zich louter op het domicilieadres van de aanvrager baseert, terwijl zij de werkelijke leef- en woonsituatie als uitgangspunt hanteert. Dat eisende partij een referentieadres had, zou er,

volgens verwerende partij, automatisch toe geleid hebben dat de RVA haar als alleenstaande beschouwt.

De rechtbank deelt dit standpunt van verwerende partij niet. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, heeft de RVA zich niet uitsluitend op het domicilieadres van eisende partij gebaseerd. Uit de voorgelegde stavingstukken blijkt namelijk dat de RVA wel degelijk een voorafgaand onderzoek heeft gevoerd om na te gaan tot welke categorie van rechthebbenden eisende partij behoort. Zo werd eisende partij door de RVA uitgenodigd om zowel mondeling als schriftelijk toelichting te geven over haar ambtshalve afschrijving in oktober 2020 en de daaruit voortvloeiende gevolgen. De schriftelijk toelichting omtrent haar toestand werd overgemaakt per mail van 22 februari 2022. Daags daarop volgde nog een mondeling verhoor. Het is op basis van al deze elementen en derhalve het door haar gevoerde onderzoek dat de RVA tot het besluit kwam dat eisende partij als alleenstaande dient te worden gekwalificeerd.

Op basis van de voorgaande overwegingen meent deze rechtbank dan ook dat verwerende partij ten onrechte besliste om eisende partij, met ingang van 17 januari 2021, het leefloon als samenwonende toe te kennen.

De vordering van eisende partij is gegrond.

OM DEZE REDENEN:

De arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent, kamer G 6,

Rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid de artikelen 2, 34, 35, 36, 37 en 41, die allen werden nageleefd,

Gelet op het mondeling advies van het openbaar ministerie, uitgebracht op de openbare zitting van 20 mei 2022,

Alle andere en tegenstrijdige conclusies verwerpend,

Verklaart de vordering van eisende partij toelaatbaar en in volgende mate gegrond.

Vernietigt de bestreden beslissing dd. 25 februari 2021.

Zegt voor recht dat eisende partij met ingang van 17 januari 2021 gerechtigd is op maatschappelijke integratie onder de vorm van een leefloon als alleenstaande, in opleg op werkloosheidsvergoeding.

Legt de kosten van het geding, waaronder 22,00 euro bijdrage aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, krachtens artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek ten laste van verwerende partij.

Begroot deze kosten aan de zijde van eisende partij niet bij gebrek aan opgave.

(...)